

Meeraq paasinnikkaangami, paasisaa ima sakkortutigaluni eqqaamasaani pigiliunneqarluni, oqaluttuareqqiiniarnermini imaluunniit eqqaamanninniarnermini nammineq paasinnissinnaanermi iluarsartuussisarpoq taalliorluni, tupigusuutigisarparalu taannartaa eqqumaffigeqqarneqarmat.

Taalliorsinnaaneq nukiuvoq takunnissinnaanermut immikkullu nammineq paasinnissamut piginnaasaq. Tassa imaappoq, tamatta immikkuullarilluta taallioruusimavugut eqqumiitsuliortuusimallutalu. Inuunerup inersimasullu meeqqap taalliorsinnaanera eqqumiitsuliortuuneralu mianersuaatsumik peertarpaat, inuunermullu piviusumut peqqarniitsumut pisillugu. Taannalu pissutaagunarpoq piginnaasatsinnik taakkuninnga amerlanerpaattatta pigisaqarunnaarnerannik, taamaalilluni takorluuisinnaanermik tupinnaannartumik tunniussa, meeqqap inunnguuserisaa, sinnattuaqinngortinneqartarpoq imaluunniit katatsivitsinneqartarluni.

Taalliorforsuit, eqqarsallammassuit, avatangiisitsinnik ilisimasallit eqqumiitsuliortullu taakkutuaapput piginnaasatsinnik taakkuninnga nittarsaassisut. Assortorneqarsinnaagunarpoq oqarluni taalliorsinnaaneq tassaasoq saqqummiussisinnaassusioq, saqqummiussisinnaanerli ilusilersuineruinnarpoq apeqqutaaginnarluni sungiusarneq, kulturikkut sunnerneqarneq ilinniartinneqarnerlu.

Carl Nielsen: Min fynske Barndom

Det har ofte undret mig, hvor lidt opmærksom man er på, at i det øjeblik et barn modtager et stærkt indtryk, der er stærkt nok til at præge sig varigt i erindringen, er barnet i virkeligheden digter, med netop sine særlige betingelser for at modtage indtrykket, gengive det eller blot bevare det. De digteriske kræfter er vel i grunden kraften, evnen til at iagttage og opfatte på særpræget måde. Vi har altså alle engang været digtere, kunstnere, hver med sin egenart. Den unænsomme måde, hvorpå livet og de voksne kalder barnet fra dets skønne digte- og kunstnerverden ind i den hårde, nøgterne virkelighed, må vist bære skylden for, at de fleste af os sætter disse evner overstyr, så fantasiens guddommelige gave, der er barnet medfødt, bliver til fantasteri eller går helt tabt.

De store digtere, tænkere, naturforskere og kunstnere viser os kun undtagelser, som bekræfter reglen.

Man vil måske indvende, at digtere evnen består i evnen til at fremstille. Men fremstillingen er jo kun udformningen, som må være et spørgsmål om opøvelse, kulturpåvirkning og undervisning.

Carl Nielsen: Min Fynske Barndom